

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 16Csp/68/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720202640
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Šabl'ová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2021:8720202640.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad sudcom JUDr. Monikou Šabl'ovou v právnej veci žalobcu: J. L., X.. XX.X.XXXX, L. E. XXX/XX, XXX XX R., práv.zast.: Mgr. Barna Ondrej, Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava, práv.zast.: JUDr. Katarína Hegedúšová, IČO: 42 185 190, Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, v konaní o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 1 094,99 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 094,99 eur, to všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % účelne vynaložených trov konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Dňa 9.9.2020 súdu bola doručená žaloba o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia, ktorú žalobca odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 13Csp/5/2016 o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný, v oboch uplatňovaných nárokoch, rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 13Csp/5/2016, z 02.05.2018 (základné konanie), právoplatným dňa 14.05.2019, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/136/2018, zo 04.04.2019, právoplatným dňa 14.05.2019. Poukázal na odôvodnenie vyššie uvedeného rozsudku súdu prvej inštancie a to konkrétne: „V prejednávanej veci sa žalobca domáha vydania bezdôvodného obohatenia v sume 794,99 eur a žiada určiť, že zmluvná podmienka týkajúca sa poplatku za poskytnutie úveru je neprijateľná. Už v pôvodnom rozhodnutí súd I. inštancie konštatoval, že medzi stranami došlo k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy a úver poskytnutý žalobcovi žalovanou je úverom spotrebiteľským, preto je potrebné vychádzať z právnej úpravy spotrebiteľských úverov účinnej v čase uzavretia zmluvy, t. j. zo Zákona č. 258/2001 Z. z. S týmto konštatovaním sa stotožnil aj odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí. Pokiaľ žalovaná namietala, že nejde o spotrebiteľský vzťah, pretože úver bol poskytnutý na výkon zamestnania a teda takýto úver nespadá pod úvery, na ktoré sa vzťahuje ust. § 2 písm. a/ Zákona č. 258/2001 Z. z., tak súd konštatuje, že z rozhodovacej praxe súdu je známe, že v mnohých prípadoch úverov poskytovaných žalovanou bolo síce uvedené ako účel úveru zamestnanie alebo podnikanie, avšak reálne finančné prostriedky boli poskytnuté na iný účel. Ani v tomto prípade žalovaná svoje tvrdenie nepreukázala, preto podľa názoru súdu úver poskytnutý žalobcovi je spotrebiteľským úverom, na ktorý sa vzťahuje Zákon č. 25//2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (účinný v čase uzavretia zmluvy). Žalobca si uplatňoval bezdôvodné obohatenie vo výške 794,99 eur, ktoré predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 663,88 eur a skutočne uhradenou sumou zo strany žalobcu vo výške 1.458,87 eur. Žalobca poukazoval na

skutočnosť, že zmluva o úvere neobsahovala aj ďalšie náležitosti, a to konečnú splatnosť úveru, ročnú úrokovú sadzbu, ani ročnú percentuálnu mieru nákladov. S poukazom na vyššie uvedené súd má za to, že úver poskytnutý žalovanou je spotrebiteľským úverom, teda zmluva musí obsahovať všetky náležitosti vyplývajúce z ust. § 4 ods. 2 Zák. č. 258/2001 Z. z. Žalovaná tvrdila, že údaj o RPMN nie je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere, čo je však v rozpore s ust. § 4 ods. 2 cit. zákona, z ktorého je zrejmé, že práve RPMN je jednou z obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej neuvedenie má v zmysle § 4 ods. 3 cit. zákona za následok, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako tak zmluva mala obsahovať aj obligatórne náležitosti, na ktoré poukazyval žalobca, čo je zrejmé z ustanovení § 4 ods. 2 písm. g/, h/ a j/ cit. zákona, avšak zmluva uzavretá stranami tieto náležitosti neobsahuje. Z uvedeného dôvodu teda, aj podľa názoru súdu, mal byť predmetný úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov, teda pokiaľ žalovaná prijala plnenia aj nad rámec sumy poskytnutého úveru, vzniklo na jej strane bezdôvodné obohatenie. Vzhľadom na nedôvodnosť námietky premlčania a s poukazom na zistené skutočnosti o vzniku bezdôvodného obohatenia súd zaviazal žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia vo výške 794,99 eur. Okrem vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobca domáhal aj určenia neprijateľnosti podmienky týkajúcej sa administratívneho poplatku. V bode 13 veta druhá všeobecných podmienok poskytnutia úveru, na ktoré sa odvoláva zmluva o úvere, sa uvádza, že tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Žalovaná za poskytnutie úveru požadovala zaplatenie poplatku vo výške 570,93 eur (17.200,- Sk), pričom z tejto sumy dve tretiny, t. j. suma 380,62 eur, má predstavovať práve poplatok na úhradu nákladov spojených so spracovaním úveru. Táto čiastka predstavuje cca 57 % z objemu poskytnutého úveru. Vzhľadom na vyššie predložené dôkazy je zjavné, že takýto poplatok výrazným spôsobom prevyšuje akékoľvek poplatky účtované bankami za obdobnú službu, t. j. za spracovanie žiadosti a poskytnutie úveru, teda podľa názoru súdu už táto okolnosť by mohla viesť k záveru, že ide o nárok, ktorý je zjavne v rozpore s dobrými mravmi, a preto v tejto časti je zmluva neplatná v zmysle ust. § 39 Obč. zákonníka. Podľa názoru súdu v danom prípade dojednanie o „administratívnom poplatku“ má len zakrývať skutočnosť, že odplata za poskytnutie úveru je neprimerane vysoká, keďže celková výška poplatkov predstavuje až 86 % z poskytnutého úveru, čo výrazným spôsobom prevyšuje akékoľvek odplaty požadované, či už bankami, ale aj mnohými nebankovými subjektmi za poskytnutie úveru. Keďže žalobcom namietané ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy je formulované tak, že ide o administratívny poplatok, teda nejde o cenu hlavného plnenia, možno konštatovať, že takto formulované ustanovenie spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle ust. § 53 ods. 1 Obč. zákonníka. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na právne závery viacerých súdnych rozhodnutí, ktoré konštatovali, že znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná, ale aj podmienka, ktorá je neurčitá, alebo je v rozpore s ratio legis zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Podľa názoru súdu sa práve toto konštatovanie vzťahuje aj na predmetné ustanovenie všeobecných podmienok poskytnutia úveru, pretože dojednanie o administratívnom poplatku je vágnym ustanovením, ktoré vôbec nešpecifikuje o aké konkrétne administratívne činnosti ide. Z uvedených dôvodov súd vyhovel žalobe v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

Keďže si úspešne uplatnil porušenie svojich práv na súde došlo k splneniu hypotézy podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. V základnom konaní si uplatnil 2 nároky a to vydanie bezdôvodného obohatenia a nárok na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Primerané finančné zadosťučinenie si preto uplatňuje vo výške 1 094,99 eur, ktorá suma pozostáva zo sumy 794,99 eur za úspešne uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a zo sumy 300 eur úspešne uplatnený nárok na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

2. Žalovaný sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril k návrhu podaním doručeným súdu dňa 13.10.2020 kde uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti majúce vplyv na konkrétny prípad. Priznanie finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Žalovaný má za to, že rozhodnutia súdu vo veci spomínanej žalobkyňou majú dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. Žiadal, aby súd vzal v úvahu, že žalobca sám konal v rámci kontraktačného postupu ľahostajne, keď svojím podpisom vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy. Bol oboznámený s VOP, nemal k nim žiadne výhrady a zaviazal sa ich dodržiavať. Žalovaný považuje za spornú aj výšku požadovanej náhrady, ktorú žalobca nijak relevantne neodôvodnil. V danom prípade ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva

kompenzačná funkcia a žalobcoví bolo priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia a teda nie je čo kompenzovať. Pokiaľ by súd priznal požadované finančné zadosťučinenie nie je to spravodlivé a ani primerané. Určenie výšky je v kompetencii všeobecných súdov, ktoré však musia individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad. Žalovaný poukázal na rozhodnutia českého súdu ako aj komentáre k českému obchodnému zákonníku súvisiace s priznaním primeraného zadosťučinenia. Tu súd však uvádza, že uvedené nie je aplikovateľné na primerané finančné zadosťučinenie tak ako ho upravuje § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný žiadal, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

3.Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 7.7.2021, na ktorom bol prítomný právny zástupca žalobcu. Nedostavil sa žalovaný ani jeho právna zástupkyňa, ktorí svoju neprítomnosť písomne ospravedlnili. Podľa § 180 CSP sa pojednávanie konalo v neprítomnosti žalobcu, žalovaného a právneho zástupcu žalovaného.

4.Právny zástupca žalobcu na pojednávaní sa vyjadril, že trvajú na podanej žalobe a na všetkých argumentoch v nej uvedených. Pokiaľ ide o vyjadrenie žalovaného s týmto v celom rozsahu nesúhlasia. Žalovaný uvádza svoje argumenty ohľadom aplikácie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré sú v priamom rozpore s rozhodovacou praxou súdov a podľa ich názoru nemožno v uvedenej veci vyhodnotiť tieto ako relevantné. Poukázal na úspech žalobcu v pôvodnom konaní, ktorý preukázal viacero porušení jeho práv zo strany žalovaného. Poukázal taktiež na to, že suma bezdôvodného obohatenia musela byť vymožená v exekučnom konaní. Žalovaný teda nerešpektuje rozhodnutie súdu, dobrovoľne neplnil a vo vzťahu k aktuálnej rozhodovacej praxi súdov voči žalovanému v obdobných veciach poukázal na to, že z vlastnej praxe vie, že v roku 2021 súdy Bardejov, Vranov nad Topľou, Prešov a Humenné posudzovali primeranosť finančného zadosťučinenia tak, že priznali žiadajú sumu v plnom rozsahu a poukazovali na to, že ide o mimoriadne nepoctivého dodávateľa finančných služieb, ktorý masovo porušuje práva spotrebiteľov vo všetkých veciach dobrovoľne na základe rozhodnutí súdov neplní čo má za následok iniciovanie exekučného konania a zároveň sám iniciuje spory a exekučné konania napriek tomu, že existuje množstvo rozhodnutí, že nemá nárok na plnenia, ktorých sa domáha. Aj v tejto veci by mal súd na tieto skutočnosti prihliadnúť a tohto mimoriadne nepoctivého dodávateľa max. sankcionovať. Základ nároku považujú za daný a taktiež aj výška s ohľadom na uvedené je podľa ich názoru primeraná.

5.Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s rozsudkom Okresného súdu Poprad 13Csp/5/2016-195, rozsudkom KS PO 19Co/136/2018-251 na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav:

Rozsudkom OS Poprad vo veci 13Csp/5/2016-195 súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 13 veta druhá Všeobecných podmienok poskytnutia úveru na ktoré sa odvoláva zmluva o úvere č. 7202469 zo dňa 10.7.2008 v zmysle ktorej tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné 2/3 zahŕňujú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou je neprijateľná. Zároveň spoločnosť POHOTOVOSTĚ s. r. o. zaviazal zaplatiť žalobcovi 794,99 eur spolu s 8 % p. a. úrokom z omeškania od 31.8.2016 do zaplatenia. Rozsudok súdu prvej inštancie bol potvrdený rozsudkom KS PO sp.zn. 19C/136/2018-251 zo 4.4.2019. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 14.5.2019.

6.Súd uvádza, že z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa jednoznačne vyplýva, že na uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie sa nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privedená akákoľvek ujma. Na jeho priznanie postačuje, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti uložené veriteľovi právnou normou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí.

Sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa vyššie citovaného ustanovenia, nakoľko vo veci existuje:

- a) porušenie povinností veriteľom, ktorú mu ukladá zákon č. 258/2001 - neuvedenie obligatórnych náležitostí do zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- b) žalobca úspešne uplatnil na súde porušenie predmetnej povinnosti,
- c) príčinná súvislosť - žalobca bol v konaní o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úspešný, nakoľko žalovaný porušil právne predpisy a pripravil Zmluvu v rozpore s právnou úpravou.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa sa spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

7. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odrádzajúceho prostriedku ochrany v zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odrádzajúce.

8. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu predpisu osobitného a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom 250/2007 Z.z. o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejmé z ustanovenia § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred nepriateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke je odkaz na ust. § 52-54 Občianskeho zákonníka.

9. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Uvedené ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva a to od toho kto za toto porušenie práva zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Vyššie citované ust. § 3 ods. 5 či už v pôvodnom, alebo terajšom znení predstavuje ust. s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho čo predstavuje finančné primerané zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom bolo spôsobilé čo i len privodiť ujmu spotrebiteľovi.

10. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek, toto právo vzniká po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva, alebo povinnosti na súde. Žalobca si bez akýchkoľvek pochybností v inom konaní uplatnil právo na vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

11. Súd dospel k záveru, že boli splnené predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia žalobkyni. Výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, preto súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Pri stanovovaní výšky súd bral do úvahy skutočnosť, že rozsudkom OS Poprad súd určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky ako aj priznal žalobcovi bezdôvodné obohatenie, ktoré rozhodnutie potvrdil aj Krajský súd Prešov. Žalobca tak ako je vyššie uvedená bol úspešný v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia. Napriek skutočnosti, že rozsudok OS Poprad 13Csp/5/2016 nadobudol právoplatnosť 14.5.2019 a vykonateľnosť 18.5.2019 žalovaný na základe neho žalobcovi neplnil a tak sa žalobca musel domáhať priznaného nároku podaním exekučného návrhu voči žalovanému s čím mal spojené ďalšie náklady. Tento postoj žalovaného súd vníma tak, že žalovaný nerešpektuje práva spotrebiteľov a to ani v čase, keď o niektorom z týchto práv rozhodne súd a toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť. Aj keď by suma vo výške 794,99 eur s príslušenstvom bola žalovaným vrátená žalobcovi s týmito finančnými prostriedkami nemohol disponovať po dlhú dobu, čo ovplyvnilo jeho majetkovú a sociálnu situáciu v konkrétnom čase. Čiastku, ktorú súd priznal žalobcovi vo výške 1 094,99 eur zodpovedá suma 794,99 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 663,88 eur a skutočne uhradenou sumou zo strany žalobcu vo výške 1 458,87 eur, pričom predmetný úver bol považovaný za bezúročný a bez poplatkov a preto ak žalovaný prijal plnenie nad rámec poskytnutého úveru vzniklo na jeho strane bezdôvodné obohatenie. Ďalšia suma 300 eur sa súdu javí primeraná za závažné a viacnásobné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného. Súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, pokiaľ však žalovaný poukazoval na to, že aj žalobca zodpovedá za porušenie zákonných povinností, keďže zmluva je dvojstranný právny

úkon. Tu súd uvádza, že to bol žalovaný kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou a predstrel žalobcovi formulárovú zmluvu, ktorú vopred sám pripravil. Žalovaný je subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov a ako taký musí poznať zákonnú úpravu poskytovania úverov a všetky náležitosti zmluvy, ktoré zákon vyžaduje. Zákonné ustanovenia nedodrжал a ním pripravená formulárová zmluva neobsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti čo žalobca ako spotrebiteľ ovplyvniť nemohla. Žalobcovi súd priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 094,99 eur, ktoré vyhodnotiac okolnosti, považuje za primerané.

12. Aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť funkciu satisfakčnú ako aj funkciu sankčnú, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom čo mu prinieslo benefit a možno povedať, že aj ďalším spotrebiteľom v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu a množstvu ďalších, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

13. Žalobca bol v predmetnom konaní oslobodený od platenia súdnych poplatkov. V konaní bol úspešný, a preto poplatková povinnosť prechádza na žalovaného o čom rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia súdny úradník.

14. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

15. V konaní bol úspešný žalobca, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania. Súd priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 094,99 eur, teda bol plne úspešný v tomto konaní a o výške nároku na náhradu trov konania bude rozhodnuté osobitným uznesením vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozsudku a to v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozsudku na tunajšom súde. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia.